Maica Ecaterina Fermo

Pe urmele Bunicii Maicii Domnului

Maica Ecaterina Fermo

Pe urmele Bunicii Maicii Domnului

Coperta față:
- Biserica Sf. Ioan Scărarul (Sinai)
- Icoana Bunicii Maicii Domnului

Clapeta față:
- Maica Ecaterina Fermo în biserica mănăstirii Saydannaya din Ierusalim și sora Mariana, ultima venită în mănăstire - „cei din urma vor fi cei dintâi!"

Coperta și clapetă spate:
- Icoana Bunicii Maicii Domnului
- Liturghie arhierească în mănăstirea Saydannaya

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ECATERINA, maica
Pe urmele Bunicii Maicii Domnului / Maica Ecaterina Fermo. - Făgăraș : Agaton, 2010

ISBN 978-973-1981-14-7

232.931

OP 1, CP 10, 505200 Făgăraș, jud. Brașov (str. Nicovalei 15)
Telefon: 0268211290; 0740.798366; 0761.190267
E-mail: cartea.ortodoxa@gmail.com;
Site: www.rugulaprins.go.ro

Grafica: Alexandru Stănese

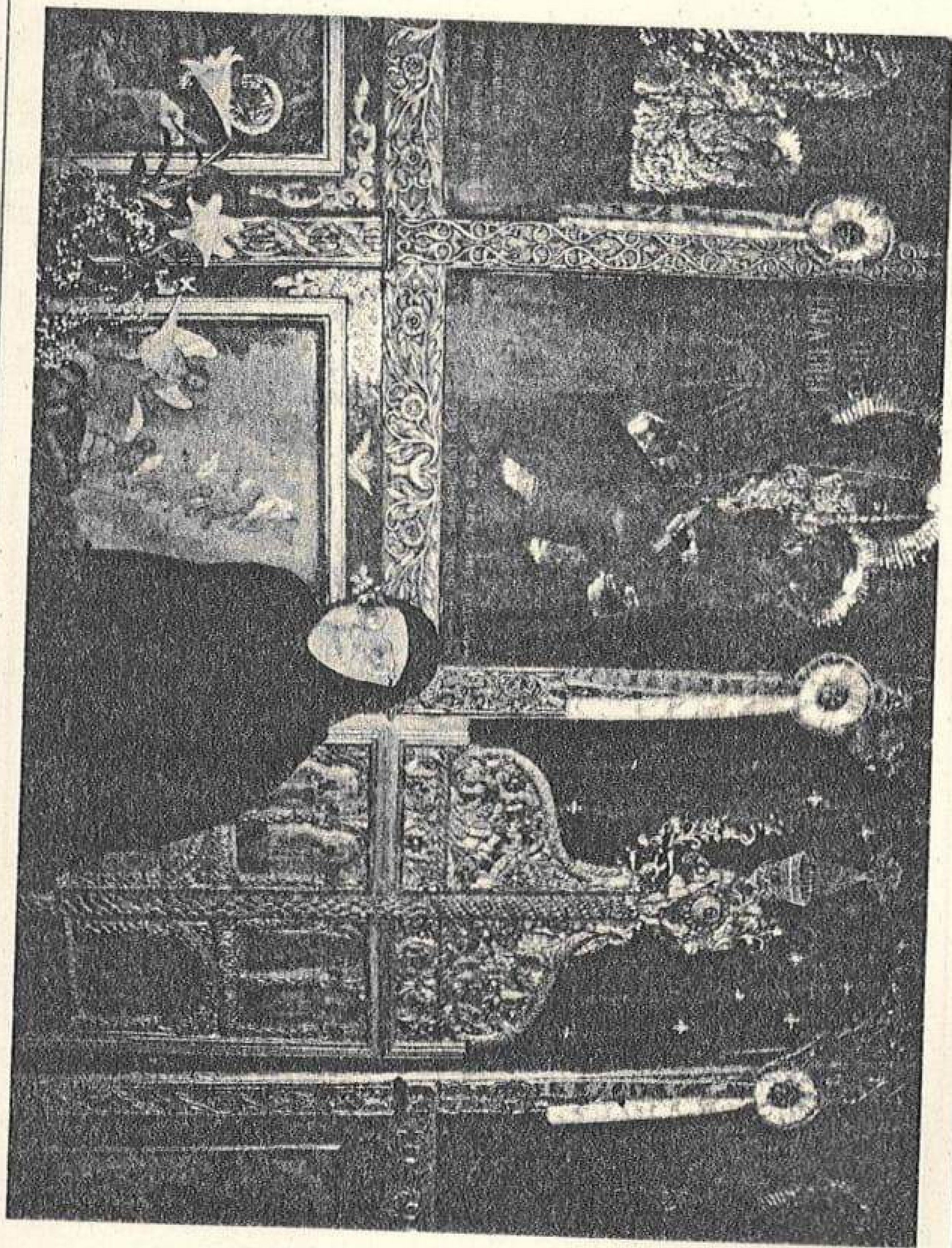
Maica Ecaterina Fermo

Pe urmele Bunicii Maicii Domnului

Prefață de drd. Marian Maricaru
Traducere de texte din limba greacă nouă
de drd. Marian Maricaru
Traducere de texte din limba greacă veche
de protosinghel Chiril Lovin

Colecția "*Ortopraxia*" - 8
Făgăraș - 2010

Prefață

Pe străduțele întortocheate pline de pelerini din toate colțurile lumii și de localnici, de mișcare și pitoresc oriental specific încă Ierusalimului pământesc din secolului XXI, nu departe de Biserica Învierii - în care se află Sfânta Golgothă și Făcătorul de Viață Mormânt - se află un loc de liniște umbroasă: *mânăstirea ortodoxă de maici Saydannaya*, aflată sub oblăduirea Patriarhiei Ierusalimului. Aici viețuiesc cu dor de Hristos cel Înviat, purtând crucea virtuții înstrăinării, și câteva maici din România, sub stăreția unei iubitoare egumene de neam elen.

Mănăstirea a fost construită cu multă vreme în urmă pe locul casei Mamei Mamei Maicii Domnului, preoteasa Maria sau Mariam ori Miriam și a soțului ei, preotul Matthan.

Mamă a Sfintei bunici Ana a Mântuitorului și a Sfintei Elisabeta sau bunică a Maicii Domnului, bunică și a Sfântului Ioan Botezătorul, într-un cuvânt:

Străbunică Sfântă a Mântuitorului, Dumnezeu-Omul. Cu adevărat, este greu să nu te încurci într-o asemenea binecuvântată încrengătură de sfinte rudenii!

Maternitatea născătoare de sfinți sau sfințenia născătoare de Hristos; cel mai lung şir din istoria biblică şi patristică de maternitate trupească dublată de cea spirituală, care ne aduce aminte că *femeia se mântuieşte prin naştere (trupească şi duhovnicească) de prunci!* Se cuvenea ca astfel neamul omenesc să aducă ce avea mai bun lui Dumnezeu în acel „*Fie mie după cuvântul tău!*" de la Bunavestire.

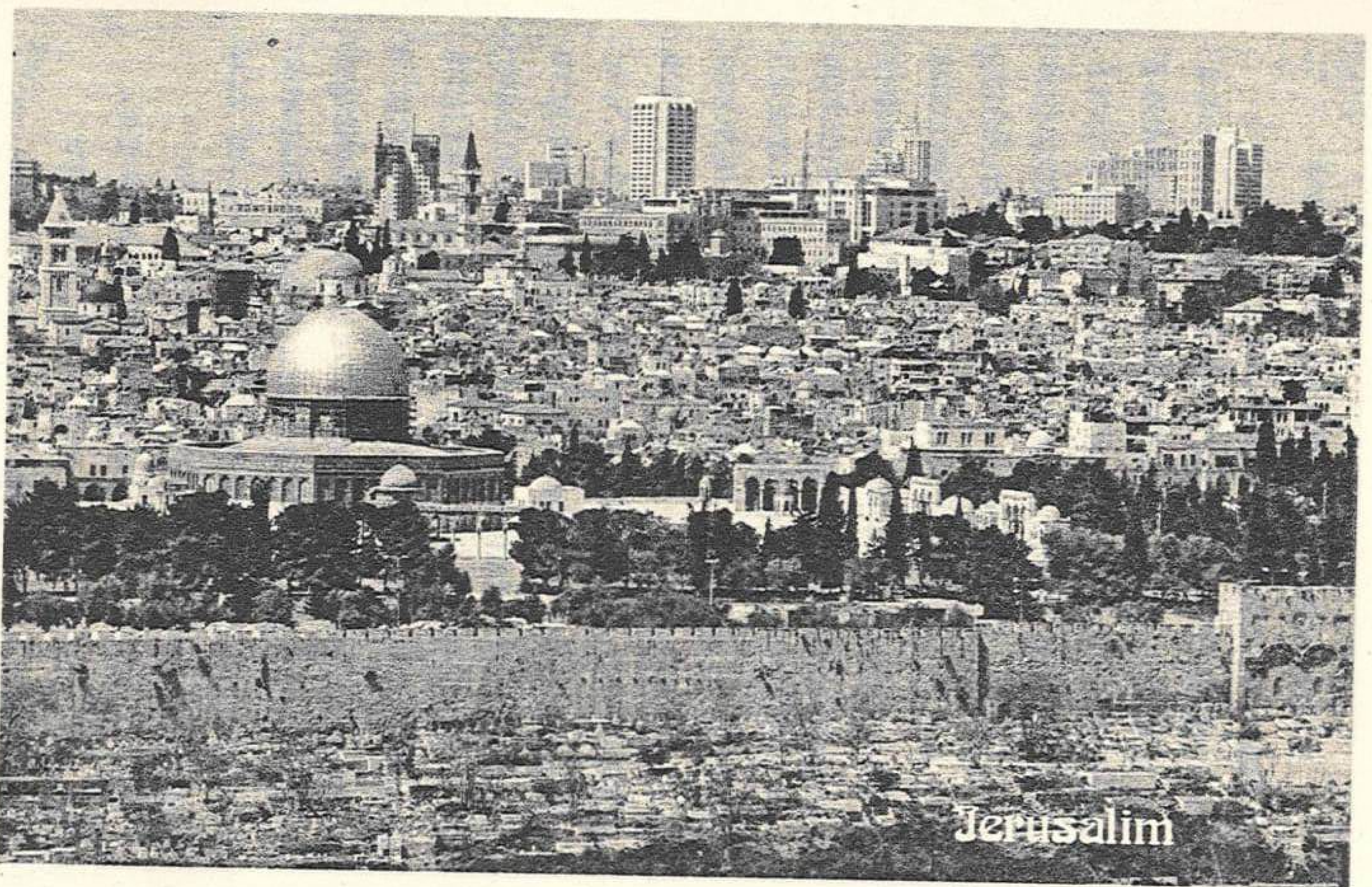
Ca fii ai Tatălui Ceresc şi frați mai mici ai lui Hristos, înfiați în Duhul Sfânt, ne altoim şi noi acestei genealogii sfinte şi devenim strănepoți smeriți ai Sfintei Străbunici şi îndrăznim la mijlocirile ei. Să iubim şi noi pe această bunică sfântă şi să-i urmăm cât putem exemplul de viețuire sfântă în familie, mai ales dacă facem parte dintr-o familie preotească.

Să o cinstim închinându-ne sfintei sale icoane şi citindu-i cinstitul Paraclis pus în această carte.

Să o cinstim învăţând pe femeile şi fetele noastre exemplul ei.

Să o cinstim botezându-ne fiicele cu acest sfânt nume şi punându-le sub ocrotirea Sfintei Străbunici şi Bunici. Căci ea este bunica mult iubită de Maica Domnului, al cărei nume l-a şi purtat. Chezăşie a iubirii veşnice dintre ele două şi dintre Hristos şi străbunica sa, împlinită în Ierusalimul Ceresc, stă icoana făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu cu Pruncul venită în chip miraculos să locuiască peste veacuri în casa Sfintei Miriam - mănăstirea Saydannaya - despre care se vorbeşte în cartea de faţă. Mulţumind-i Domnului şi sfintelor Sale strămoaşe pentru că ne-a învrednicit să ajungem în locurile sfinte unde au călcat picioarele Sale, îndemnăm pe cei ce nu au ajuns acolo să aibă râvnă sfântă spre acest sfânt pelerinaj care a schimbat multe vieţi. Iar cei ce nu pot ajunge, să dea Domnul a se folosi duhovniceşte şi numai din cele povestite în această carte şi în cele asemenea ei!

Doctorand în teologie,
Marian Maricaru

Jerusalim

Sfânta Mânăstire Saydannaya din Ierusalim

Sfânta Mânăstire se găseşte în sectorul creştin-ortodox al oraşului vechi al Ierusalimului, pe partea stângă a Drumului Crucii şi nu departe de Mânăstirea Sfântului Haralambie. Se situează lângă Mânăstirea Sfântului Eftimie cel Mare şi este mânăstire de maici.

Mânăstirea Saydannaya e formată dintr-un complex de mai multe clădiri (chilii) care se deschid în curtea interioara. Katholikon-ul mânăstirii (biserica principală), care se găseşte în partea de răsărit a complexului, este închinat Sărbătorii Întâmpinării Domnului. În izvoarele istorice este menţionată şi ca mânăstire a Sfintei Ana sau Saydannaya (a Sfintei Doamne). E cunoscută ca mânăstire de maici.

Veniamin Ioanidis spune în notele sale de călătorie:

"Creştinii localnici au transformat numele mânăstirii Sfintei Ana, în Saydannaya, numind-o după

mânăstirea cu acelaşi nume care se afla prin părţile Damascului. Motivul acestei denumiri a fost păstrat de la Părinţi de către ortodocşii ierusalimiteni: în numita mânăstire de maici Seidanaiya din pământul Damascului era o mică icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Într-o zi, aceasta s-a făcut nevăzută din mânăstire, şi s-a aflat în Ierusalim, în Mânăstirea Sfânta Ana, care din vechime era un adevărat locaş de maici ortodoxe. Se găseşte şi azi stând în partea de nord a bisericii. În timpul praznicului Paştilor, venind să se închine la locurile sfinte, ortodocşii din Damasc, trecând şi pe la Biserica Sf. Ana, au văzut şi au recunoscut icoana; şi atunci au dorit să o ia, dar maicile de atunci s-au împotrivit. Închinătorii din Damasc au vorbit despre aceasta Patriarhului Ierusalimului spunându-i că icoana a fost furată de către un oarecare profanator şi adusă în aceste locuri. Patriarhul a poruncit imediat să fie returnată icoana locului unde fusese înainte, adică în mânăstirea din Damasc. Luând aşadar icoana, închinătorii au plecat în

Damasc. Pe drum însă, icoana s-a făcut nevăzută şi s-a găsit din nou în mânăstirea din Ierusalim, de unde o luaseră.

Aceasta s-a petrecut, precum zice tradiţia unanim acceptată, de două ori, şi a rămas şi astăzi în locul arătat. De la această întâmplare, s-a numit şi mânăstirea cu denumirea arabă de Saydannaya".

Alte informaţii despre mânăstire avem de la Patriarhul Ierusalimului, Timotei al II-lea, care spune că a fost denumită Saydannaya de către localnicii care credeau că acolo se găseşte icoana făcătoare minuni a Maicii Domnului, de vreme ce s-a mutat în mod minunat din Sfânta mânăstire a Preasfintei Doamne de lângă Damasc.

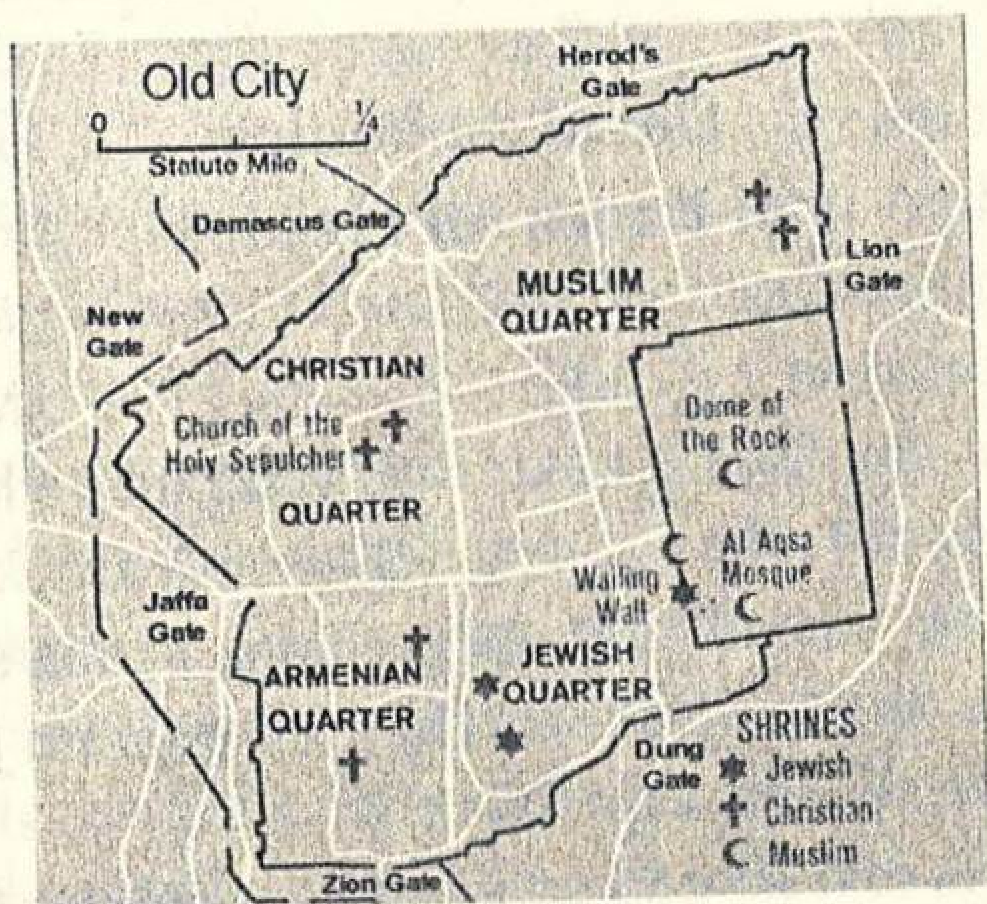
De asemenea, Arhimandritul Kallistos Meliaras, în lucrarea sa, "Sfintele locuri din Palestina şi drepturile neamului grecesc asupra lor" (vol. II, Ierusalim, 1933), spune că Patriarhul Anthimos, la anul 1775, a reînnoit trei mânăstiri care erau în pericol de a se prăbuşi, adică a Sfintei Ecaterina, a Sfântului Eftimie şi a celei numite a Maicii Domnului, Saydannaya.

Intrând în mânăstire, închinătorul trece printr-o poartă exterioară joasă care poartă inscripția "Patriarhia grec-ortodoxă a Ierusalimului - Sfânta Mânăstire Seidanayia" şi e condus în curtea interioară printr-un coridor. Înaintând, în partea stângă se găseşte un gang ce duce către biserica principală, Katholikon.

Biserica este o bazilică cu trei nave şi cu două coloane uriaşe, care se unesc cu zidul de răsărit şi de apus, formând abside. Astfel, Biserica se împarte în trei nave care constituie paraclise: în nava nordică cu hramul tuturor sfinților şi în cea sudică în cinstea Sfintei Ana şi a maicii Sale, Maria, bunica Maicii Domnului, iar în nava centrală Întâmpinarea Domnului la Templu.

În partea de apus a Paraclisului Sfânta Ana există un baptiseriu în formă de cruce, asemenea baptiseriilor perioadei creştine primare, care este construit din inițiativa Arhimandritului Aristarh, în anul 1997.

Mânăstirea funcționează ca mânăstire de sine şi egumena este preacuvioasa monahie Serafima din Grecia.

Old City
0
¼
Statute Mile
Herod's Gate
Damascus Gate
New Gate
Lion Gate
MUSLIM QUARTER
CHRISTIAN
Church of the Holy Sepulcher
QUARTER
Dome of the Rock
Al Aqsa Mosque
Wailing Wall
Jaffa Gate
ARMENIAN QUARTER
JEWISH QUARTER
Dung Gate
Zion Gate
SHRINES
Jewish
Christian
Muslim

Dorul de bunica
şi Pacea lui Hristos

Motto:
„Afară ninge liniştit
Şi-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stând,
De mult uitarăm jocul.

În casă patul e făcut,
Dar cine să se culce.
Când mama spune de Iisus
Cu glas duios şi dulce"

Aşa începeau serile dulci de iarnă ale copilăriei mele, petrecute de multe ori la gura sobei din iatacul bunicii. Desigur, pe vremea aceea nu aveam ochii sufletului luminaţi de „Lumina lui Hristos", drept pentru care tot ceea ce era legat de biserică, avea aerul unui basm, unei frumoase poveşti, bună „de adormit copii" – gândeam eu ceva mai târziu – în vremea adolescenţei mele păgâne. De altfel

toată copilăria mea a fost într-un fel pecetluită de „sfințenia” din casa bunicii din Târgoviște, unde petreceam mai mult de jumătate din viață, ocrotită de binecuvântările bunicii, care păstra adânc în sufletul ei pravoslavnic de ucraineancă o credință curată și plină de semnificații divine, tradusă în gesturi mărunte de zi cu zi, cum ar fi binecuvântarea pâinii la masă sau însemnarea cu sfânta cruce, trimiterea mea la grădiniță sau școală – **întotdeauna însemnată pe cap cu trei cruci** – făcute din adâncul sufletului ei de bunică creștină.

La serile de iarnă minunate, din postul Crăciunului, când stăteam cu toții în fața focului din sobă și ascultam poveștile creștine ale bunicii, în timp ce bunicul scotea din spuză cartofi copți și porumb, se adaugă în dulceața amintirilor mele și zilele înălțătoare din zilele Paștilor, pe care abia le așteptam – nu pentru fiorul religios al momentului, de care nu eram conștientă atunci – ci pentru bucuria de a sui dealul cu bunica către mânăstirea Dealu aflată la ieșirea din Târgoviște. Acel

loc, pentru mine - cel puţin la momentul acela – era echivalent cu raiul pe pământ. Bunica cu prietenele ei vizitau la chilie călugării bătrâni şi bolnavi, ducându-le bucate minunate, pe care cu mare grijă le pregătiseră pentru acele zile sfinte. Apoi ne aşezam pe iarbă, în spatele mânăstirii, în zumzetul albinelor şi în mirosul dulce al zambilelor şi ghioceilor care împodobeau dealul mânăstirii.

Atât cartofii copţi în spuză în mijlocul iernii, cât şi ouăle înroşite şi cozonacul, mâncate la mânăstirea Dealu, aveau în ele ceva de ritual, ceva de sfinţenie, care a produs o impresie deosebită în sufletul meu păgân de la acea vreme şi care s-a dovedit drept comoara cea mai de preţ din amintirea mea, când, la 33 de ani, am stat cu bune şi rele în faţa lui Hristos Împăratul meu şi Dumnezeul meu şi am primit de la El „haina luminoasă a botezului”.

În ziua când am păşit nedumerită pragul mânăstirii Cernica, toate aceste amintiri au ţâşnit la lumină – atrase parcă de Lumina lui Hristos. În cele trei luni de primăvară

ale anului 1986, acolo, în ostrovul Cernicăi, am simțit cu adevărat, pentru prima oară în viața mea, Chemarea deplină a lui Hristos, iar catalizator a fost lumina ce strălucea din amintirea bunicii şi a micilor ei gesturi de dragoste, pline de înțelesuri creştine. Din momentul acela, m-am „îmbrăcat în Hristos" şi „m-am altoit tainic la Trupul Său mistic", primind Viață în trupul meu împrospătat, întinerit şi îndumnezeit.

Prima întâlnire cu „parfumul brațelor bunicii", am simțit-o mai profund în chilia plină de sfințenie a părintelui Argatu din ostrovul Cernicăi, unde am participat la multe rugăciuni şi dezlegări făcute de dânsul şi unde „se odihnea" Darul Duhului Sfânt. Desigur, pentru toți credincioşii, era firesc ca în chilia părintelui să miroasă puternic a busuioc, deoarece părintele avea mai multe mănunchiuri de busuioc cu care ne binecuvânta cu agheasmă la sfârşitul rugăciunilor.

Ei... dar bunicuța mea era o bunică de modă veche, aşa că avea prin toate colțurile casei, la icoane, în sertare, în

dulapuri, între rufe şi haine, multe, multe buchețele de levănțică şi busuioc uscate şi prinse cu grijă ca şi la mânecile şi gulerele hainelor. Motivul era desigur alungarea insectelor dăunătoare şi distrugătoare.

Parfumul acela, țâşnind acum din mâinile părintelui, combinat cu amintirea bunicii, a avut un efect deosebit de puternic asupra sufletului meu de neofit în ale creştinismului, aducându-mă cumva la starea de nevinovăție a copilăriei, dar țintuindu-mă cumva şi pe crucea imaginară, într-un drum de Golgotă, drum greu care abia începea şi în care speram că bunicuța mea (pe care o intuiam că se află în Împărăția Cerurilor) să mă însoțească şi să mă ajute să ajung şi eu la măsura ei, pe care abia acum o apreciam la adevărata valoare.

Acesta a fost momentul din viață când Bunul Dumnezeu a dăruit în sufletul meu *„dorul de acasă"*. Desigur că era un dor de *„acasă ceresc"*. Deşi la mine în suflet acest dor era mai mult pământesc, totuşi, când am început să aprofundez înțelesurile duhovniceşti din Biblie, din cărțile de rugăciuni, din

Psaltire, am înțeles că „*dorul de bunica*”, de liniştea şi pacea din preajma ei, se unea acum cu liniştea şi pacea din preajma părintelui Argatu şi că, de fapt, Pacea lui Hristos era cea care îi străbătea pe amândoi (bunica şi părintele) şi implicit pe mine.

A doua întâlnire cu „dorul de bunica” şi Pacea lui Hristos am avut-o tot alături de părintele Argatu, dar patru ani mai târziu, când am plecat împreună la Ierusalim. Atmosfera de sfințenie pe care am trăit-o alături de părintelui Argatu în primele luni de viață în Țara Sfântă, nu le voi uita niciodată. Fiecare zi era parcă desprinsă din paginile unui Pateric. Vizitele la locurile sfinte din tot Israelul, liturghiile noaptea la Sfântul Mormânt şi mai ales vizitele prin mânăstirile din Cetatea Veche, din apropierea Sfântului Mormânt, unde de zeci de ani viețuiau măicuțe românce, erau tot atâtea momente emoționante de Pateric.

Amețită, aproape îmbătată de fericire, sorbeam cuvintele măicuțelor care, la rugămintea părintelui Argatu, ne povesteau cum au ajuns în Țara Sfântă cu mulți,

mulți ani în urmă și cum s-au străduit în toată această perioadă, trecând prin două războaie (cel mondial din '40 și cel de independență al Israelului) și cum nu numai că nu și-au pierdut credința, sau că nu le-a fost frică de moarte, dar chiar dimpotrivă, toate încercările istorice, politice, economice, duhovnicești, le-au făcut mai luptătoare și mai doritoare de „Împărăția lui Dumnezeu", realizând efemeritatea vieții pământești, dar și conștientizând timpul scurt de pregătire pentru Mântuire și pentru a deveni în final Miresele Domnului.

Dintre toate mânăstirile vizitate, una mi-a atras, încă de atunci, în mod deosebit atenția. Era foarte aproape de Sfântul Mormânt. Drumul, deși drept, cotea totuși la un moment dat printre străduțe lăturalnice, dar ... curios, când ieșeai din curtea mânăstirii zăreai imediat cupola Sfântului Mormânt. Acesta a fost de fapt primul indiciu, care mi-a atras inima către mânăstirea Saydannaya. La vremea aceea nu știam nimic despre mânăstire, dar ceea ce a produs din nou acel „dor de

bunica", a fost întâlnirea cu maica Maria care viețuia în mânăstirea Saydannaya de 60 de ani. Era plecată dintr-un sat de lângă Vaslui împreună cu un grup de maici şi mireni şi cu călugărul Ioan, cel ce avea să fie mai târziu, părintele Ioan (preoțit la Sfântul Mormânt) şi care acum binecuvânta neamul românesc din Împărăția Cerurilor, pecetluit fiind cu numele de Sfântul Ioan-Iacob de la Hozeva.

Aproape că nu-mi venea să cred că maica Maria fusese contemporană cu Sfântul Ioan, ba mai mult, chiar îl cunoscuse şi îl slujise o perioadă. Stăteam în şopronul improvizat din curtea mânăstirii, alături de părintele Argatu şi ascultam povestirile maicii Maria despre Israel, sfinți şi sfințenii. Era cald şi mirosul de fructe uscate mă amețea. Erau atârnate multe fructe la uscat în şiraguri de sfoară agățate de acoperişul şopronului. În timp ce vorbea cu noi, mâinile măicuței trebăluiau ...când alegea grâul pentru o colivă, când însăila două bucăți de material din veşmântul preoțesc pe care trebuia să-l termine până la sfârşitul zilei. Din când în când, o pisică roşcată cu ochii mari

şi verzi, scotea capul mirat de sub patul instalat în mijlocul şopronului şi dând cu ochii de noi se retrăgea speriată (nu înainte de a-i atrage atenţia maicii Maria, printr-un jalnic mieunat, că se apropie ora prânzului.

Ce bine cunoşteam atmosfera aceasta! Până şi mirosul fructelor uscate ...pisica, glasul tărăgănat al maicii şi graiul moldovenesc... totul mă ducea cu gândul la „braţele dulci ale bunicii". Mi-amintesc că i-am spus ceva despre asta părintelui Argatu şi nu mică mi-a fost mirarea, când maica Maria ne-a spus că de fapt mânăstirea Saydannaya (în limba arabă „Doamna noastră" – desigur Maica Domnului) este cunoscută şi cu numele de „Bunica Maicii Domnului", icoana ei aflându-se în biserica mânăstirii.

„Este vorba de mama Sfintei Ana – care se chema tot Maria – ne spune zâmbind maica Maria".

Începeam să înţeleg ce (mai bine zis cine) o ajutase pe maica Maria să reziste 60 de ani departe de dealurile molcome ale Moldovei şi de „mireasma dulce a

copilăriei" ...aceea care te ajută să împingi mai departe viaţa atunci când eşti bătrân şi bolnav. Când porţi cu cinste numele Maria şi ai în ajutor pe Maica Domnului şi pe Bunica Ei, nimeni şi nimic nu te poate împiedica în cucerirea Mântuirii. Aşa mărturisea şi maica Maria şi mărturisirea ei mă umplea de bucurie şi de credinţă.

Felul ei de mărturisire, liniştea şi pacea sfântă ce emanau parcă din zidurile groase şi vechi de două secole, starea de „braţele bunicii" ... toate acestea m-au determinat încă din primele vizite să-mi doresc să vieţuiesc şi eu în acea mânăstire alături de maica Maria. Şi, pe loc, mi-au venit în minte versurile Psaltirii care zic: *.Doamne, lasă-mă să mă odihnesc mai înainte de a mă duce şi a nu mai fi*". Numai Bunul Dumnezeu poate spune de câte sute de ori am repetat versul acesta, cu lacrimi amare, în faţa Sfântului Mormânt sau pe Golgota, în speranţa că Domnul mă va asculta şi într-o bună zi visul meu va deveni realitate, aşa cum Domnul meu, bun şi drag, mi-a împlinit multe din dorinţele mele aducătoare de

mântuire... şi răspunsul nu a întârziat să apară...mai întâi timid, apoi mai sigur, sfârşind prin hotărârea divină pentru mine de a mă „odihni" în chiliuţa mea din Saydannaya".

Desigur, hotărârea aceasta a venit după multe, foarte multe încercări, greutăţi sufleteşti şi trupeşti... după 15 ani de rugăciuni şi lacrimi fierbinţi. În primii ani treceam sporadic pe la maica Maria, fie atunci când greutăţile străinătăţii mă copleşeau, fie în momentele exact opuse – pline de „Lumină Sfântă" a sărbătorilor Ierusalimului, la care participam cu toţii şi apoi plini de bucurie sfântă mergeam să ne împărtăşim bucuria în şopronul improvizat de maica Maria. Bucuria mea era din ce în ce mai mare pentru că, în „dulceaţa aceasta sfântă" mai atrăsesem nişte măicuţe, prietene bune, care cu timpul au fost străbătute de acelaşi fior divin şi de aceeaşi mângâiere a „braţelor Bunicii" şi nu au mai dorit nimic în viaţă, decât să se desăvârşească ca „miresele Domnului" în mânăstirea Saydannaya. Aşa s-a structurat mica obşte românească în jurul Bunicii Maicii Domnului, care numără astăzi numai

9 suflete... căci Domnul a slobozit anul acesta sufletul maicii Maria – rasofora Filoteia. După ce a slujit Domnului peste 70 de ani în Ierusalim, Brațele mângâietoare ale Bunicii Maicii Domnului au reuşit să ducă sufletul roabei lui Dumnezeu Maria Filoteia la Tronul Domnului Sfânt. A plecat să se întâlnească acolo cu tot grupul de maici şi călugări cu care venise în 1947 în Țara Sfântă şi se bucură acum alături de Sfântul Ioan Iacob de la Hozeva şi de maicile Sofia şi Eufimia, mama şi sora ei care au vieţuit şi ele în mânăstirea Saydannaya.

Este adevărat că fiecare pas şi chiar fiecare gând al omului – mai ales al omului care-şi dăruieşte viaţa lui Dumnezeu – este condus de Duhul Sfânt. În mod categoric aşa a fost şi în viața mea... Totuşi păstrez mereu vie în sufletul meu amintirea maicii Maria, căci dacă nu era ea, nu aş fi cunoscut bucuria de a mă „odihni" în chilia mea din Saydannaya.

În felul acesta simbiotic se desăvârşeşte con-Lucrarea lui Dumnezeu Creatorul cu omul – creația Sa. Omul cerând,

Domnul îndeplinind cererea pentru om, tot prin om. Aşa a fost şi în cazul meu ... căci, în primii 5 ani de creştinism în România, am aflat din cartea părintelui Ioanichie Bălan („Pelerinaj la Locurile Sfinte") despre grupul „de aur" din România care au plecat prin anii 30-40 spre Țara Sfântă în frunte cu Sfântul Ioan Iacob şi am mai aflat că unii dintre ei mai trăiau. Aşa am citit acolo despre familia Samoilă din Ierihon (unde mai trăia cel ce era cunoscut acum drept moş Dumitru) sau am citit că la Ierusalim, lângă Sfântul Mormânt, viețuieşte o măicuță pe nume Maria.

Cu frică şi cu cutremur înțeleg acum, peste ani, lucrarea sfântă a Domnului, care a văzut zecile şi sutele de zile de lacrimi fierbinți, vărsate în taină, în bisericile din România, în cei 5 ani până la plecarea în Israel. Căci în toți acei ani nu am încetat a-L ruga pe Dumnezeu să mă duca definitiv în Țara Sfântă şi să locuiesc, fie la Ierihon, la moş Dumitru, fie în mânăstirea Saydannaya, alături de maica Maria.

Nu voi avea niciodată suficiente lacrimi, rugăciuni sau fapte ca să

mulțumesc Creatorului meu, că și-a plecat urechea la cererile mele și mai presus de orice putere umană, de orice voință umană, **mi-a îndeplinit întocmai cele cerute**. *„Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!!!”*

Anul acesta se împlinesc 20 de ani de când am pășit prima oară pragul acestei mânăstiri. Evenimentul mă umple de minunate amintiri care se suprapun desigur peste plecarea la Domnul a maicii Maria și astfel am luat hotărârea să le aștern pe hârtie și să le arăt lumii creștine, în speranța că vor produce același sentiment de năvalnică iubire pentru Hristos și Împărăția Cerurilor*.

În mod straniu, îmi revine acum în amintire nu prima, ci ultima dintre lucrările de taină între mine – creatură și Dumnezeu – Creatorul. Ca răspuns la insistențele mele către Creator de a-mi arăta că și astăzi se petrec

*** Experiența completă a celor 20 de ani în Țara Sfântă va face subiectul următoarei cărți Talita Kumi – partea a 2-a**

minuni extraordinare asupra oamenilor, ca rezultat a imensei Iubiri a lui Dumnezeu spre creația Sa, acum 5 ani Domnul mi-a scos în cale exact persoana care putea să-mi confirme acest fapt.

Era o după amiază încinsă de soarele torid de vară și tocmai intrasem în curtea mânăstirii Saydannaya, bucurându-mă sincer de răcoarea binecuvântată a zidurilor groase din mânăstire. Când am trecut prin fața bisericii, am observat în fața ușilor închise o tânără îmbrăcată foarte decent, cu fustă lungă și capul acoperit - în ciuda caniculei - semn că era vorba de o credincioasă aflată în pelerinaj. Desigur că m-am bucurat mai mult decât dacă în fața bisericii aș fi găsit un grup de 50 de persoane, de excursioniști, cu pantaloni scurți și aparate foto, sau camere de luat vederi, care vizitează bisericile cu același interes cu care vizitează muzeele lumii. Și, din păcate, sunt din ce în ce mai multe astfel de grupuri și în Ierusalim. Am simțit, din priviri și din gesturi, o mare nerăbdare la închinătoarea aceea, că dorea să-mi vorbească și într-adevăr în timp ce

deschideam biserica, ea s-a prezentat spunându-mi că se numeşte Mariam – Maria în româneşte - şi vine din Siria, unde locuieşte.

Numele Mariam

Întru tot cinstitul şi mult doritul nume al Fecioarei celei pline de dar, s-a dat Acesteia prin înaintecunoaşterea şi iconomia Lui Dumnezeu de către care a fost înainte rânduită să devină maică a Izbăvitorului - spune Fericitul Ieronim. Conform Sfântului Ambrozie al Milanului.

Numele Maria înseamnă „mare" (conform cuvântului latinesc pentru „mare"). Iar lucrul acesta e simbolic căci, precum marea cuprinde întregul apelor şi toate râurile se varsă în aceasta, tot astfel şi Preacurata Fiică a Nazaretului s-a numit Maria, căci s-a arătat comoara harismelor Lui Dumnezeu şi a cuprins toate râurile darurilor Lui Dumnezeu.

Altă interpretare a preadulcelui nume al Fecioarei Maria este:

M - cuvântul în limba greacă „melisa" înseamnă „albină",
A - cuvântul grecesc „avghi", care înseamnă „zori",
R - cuvântul grecesc „ ravdos", care înseamnă „toiag",
I - cuvântul grecesc „iris", care înseamnă „ochi" şi
A - din gr. „ambelos", care înseamnă „vie".

Toate aceste simbolui au un înţeles:

Albina - pentru hărnicia ei,
Zorii - pentru că din Ea s-a născut Soarele cel spiritual,
Toiagul pentru că din Ea S-a născut Domnul Iisus Hristos: Toiag - din rădăcina lui Iesei şi floare

din aceasta ai odraslit Hristoase (catavasiile Naşterii).

Irisul - pentru că Aceasta a cuprins Necuprinsul şi Via - pentru .....

Altă erminie este următoarea:

M - arată pe Mariam, sora lui Moise, prefigurare şi iconizare a Acesteia prin feciorie

A - înseamnă profetesa Ana, mama lui Samuel

R - înseamnă frumuseţea Rahilei, soţia patriarhului Iakov

I - înseamnă bărbăţia Iuditei

A – înseamnă înţelepciunea lui Abigail, care pentru bunătatea şi înţelepciunea ei s-a învrednicit să devină soţia lui David

Altă erminie este:

M – moni (doar)

A – avti (aceasta)

R – risete (izbăveşte)

I – iou (otrava)

A – amartias (păcatului)

Sfântul Grigore Palama, care interpretează preasfântul nume al Fecioarei, spune: „Şi numele Fecioarei Maria aşa se interpretează, „*doamnă*"". Pe de altă parte, Sfinţitul Epifanie, Episcopul Ciprului spune: "*Mare cu adevărat este Maria, Sfânta Fecioară înaintea Lui Dumnezeu şi a oamenilor. Cum dară să nu-I spunem mare, de vreme ce a încăput în ea, pe cel Neîncăput, pe care Cerul şi pământul nu pot să îl cuprindă? Acesta dară precum Însuşi a voit a încăput prin Voinţa Sa, şi nu din nevoie*".

- „*Bănuiesc că aţi vizitat mânăstirea Saydannaya din Siria*”, m-a întrebat ea zâmbind.

- „*O! Nu* - am răspuns – *dar cum, dumneavoastră chiar de acolo veniţi?*” uimirea mea era aşa de mare, pe cât era şi bucuria ei de a mă lămuri şi pe loc scoase dintr-o geantă de voiaj, ce o avea agăţată de umăr, un teanc de vreo 200 de pliante cu fotografii şi istoricul mânăstirii Saydannaya din Siria. Trebuie să mărturisesc că, deşi aveam deja 15 ani de când cunoşteam istoricul mânăstirii Saydannaya din Ierusalim, nu văzusem şi nu citisem nimic despre sora ei din Siria.

În timp ce Mariam se închina la icoana făcătoare de minuni a Macii Domnului, eu m-am aşezat într-o strană şi cu nerăbdare am studiat pliantul.

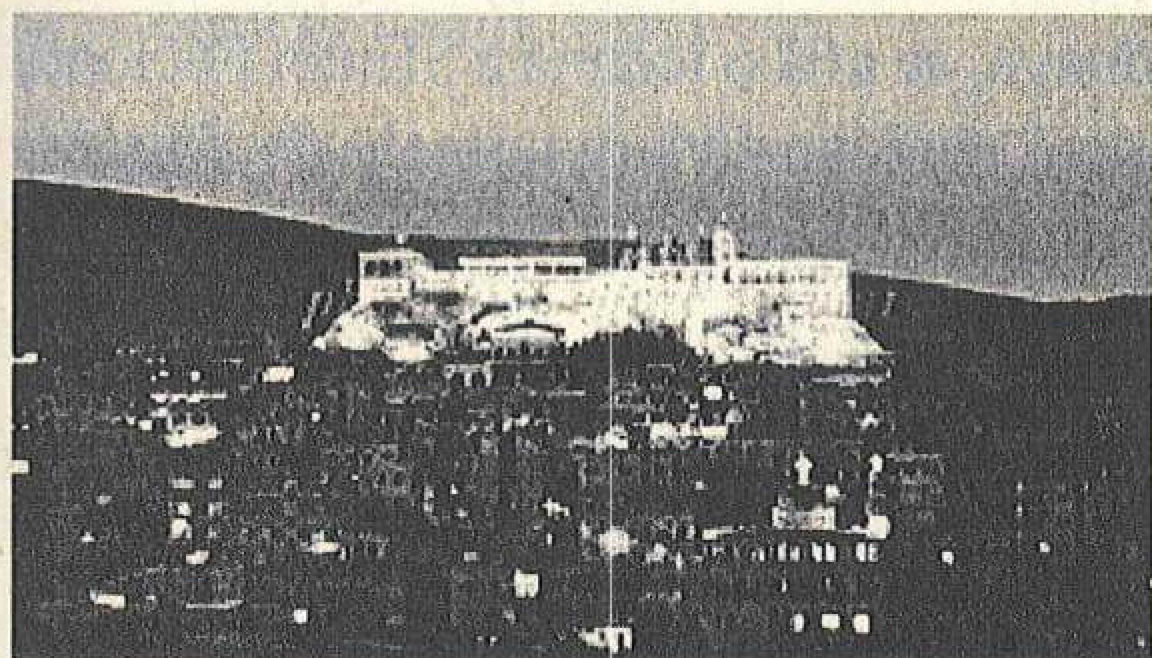

Mănăstirea Saidnaya din Siria

Mânăstirea Maicii Domnului din Saidnaya, vara anului 2003

Saidnaya (totodată transliterat **Saydnaya** sau **Sednaya** din cuvântul de origine arabă care înseamnă *Doamna noastră*) reprezintă o aşezare situată în munți, la 1500 metri (0.938 mile) deasupra nivelului mării, la 27 kilometri (20 mile) nord de oraşul Damasc din **Siria**. A constituit unul dintre oraşele episcopale ale străvechiului Patriarhat al Antiohului. Ca urmare a numeroase relatări Biblice şi religioase, aşezarea este considerată **locul unde Cain l-a ucis pe fratele său Abel**.

Al doilea loc după Ierusalim ca centru de pelerinaj creştin, pelerini din întreaga lume vin în Saidnaya pentru redobândirea credinței şi tămăduire. Recunoscută pentru loialitatea față de Creştinism, Mânăstirea Maicii Domnului din Saidnaya a fost ridicată de către împăratul bizantin Iustinian I în 547 d.H., după ce Fecioara Maria i s-a arătat de două ori, o dată arătându-i locul viitoarei mânăstiri iar a doua oară, forma acesteia. Iustinian a închinat acest aşezământ de cult Naşterii Maicii Domnului şi, prin urmare, în fiecare an pe 8 Septembrie, până în zilele noastre, atât pelerinii Musulmani cât şi cei Creştini vin să sărbătorească *Naşterea Maicii Domnului*. Totodată, în incinta mânăstirii Saidnaya, se află o icoană a Sfintei Fecioare cu Pruncul, cunoscută sub numele de *Shaghurah* şi considerată a fi fost pictată de Luca Evanghelistul.

Clima este rece, cu zăpezi abundente iarna şi caldă în timpul verii. Vestigii de peşteri, grote şi aşezăminte străvechi indică

faptul că aceste locuri au fost locuite de diverse civilizaţii datând din Epoca de Piatră timpurie, cu artefacte de origine Aramaică, Greacă, Siriană, Romană şi Arabă.

Istoria. Saidnaya îşi are originea în timpurile străvechi iar oraşul a fost locuit încă din secolul al VI-lea î.H. când era cunoscut sub denumirea aramaică de *Danaba*. S-a dezvoltat într-un important centru creştin cu mult înainte de a deveni religia oficială a Imperiului Roman. Macarius, primul episcop de Aleppo şi mai târziu Patriarhul Antiohului, enumeră Saidnaya într-un manuscris Arab din secolul al XVII-lea printre cele şapte episcopate ale Damascului, aceleaşi oraşe reprezentate la Primul Conciliu de la Niceea din anul 325.

Icoana Preasfintei Fecioare Maria. În ultima jumătate a secolului al 8-lea, preacuvioasa Marina era stareţa mânăstirii, cunoscută pentru credinţa şi sfinţenia vieţii sale. S-a întâmplat ca un călugăr eremit, un pelerin grec din Egipt pe nume Teodor, să poposească la mânăstire în drumul

său spre Țara Sfântă. La plecare, stareța Marina l-a rugat să îi cumpere de la Ierusalim o icoană scumpă a Fecioarei Maria. Ajuns la Ierusalim, a uitat cu desăvârşire de rugămintea stareței şi s-a aşternut pe drumul de întoarcere. Cu toate acestea, nu departe de oraş, l-a oprit o voce: "*Nu ai uitat nimic în Ierusalim? Ai uitat de promisiunea făcută stareței Marina?*". Imediat, călugărul Teodor făcu cale întoarsă şi găsi o icoana sfântă Theotokos. Pe drumul de întoarcere la mânăstire, a fost uimit de minunile făcute de icoană. Atât el, cât şi întreaga caravană a fost atacată de bandiți iar apoi de fiarele sălbatice. De fiecare dată, călugărul a implorat ajutorul Fecioarei Maria, rugându-se cu icoana în mână şi astfel toți au scăpat teferi. În urma întâmplărilor petrecute, a fost ispitit să păstreze valoroasa icoană numai pentru el. Prin urmare, s-a hotărât să nu mai treacă pe la Saidnaya şi să ia vaporul direct spre Egipt. În zadar însă, întrucât, de fiecare dată, din senin, se isca câte o furtună gata să scufunde vasul. Îl mustră conştiința şi părăsi repede vasul, îndreptându-se spre Saidnaya.

După patru zile petrecute la mânăstire, a fost din nou cuprins de o dorință irezistibilă de a păstra icoana numai pentru el. Şi-a cerut iertare stareţei şi a hotărât să plece pe ascuns. A doua zi dimineaţă, pe când era pe picior de plecare şi aproape de poarta mânăstirii, a fost uimit să observe că o putere nevăzută îl ţinea pe loc şi parcă un zid de piatră se ridicase în locul porţii. După câteva încercări nereuşite, a fost obligat să înmâneze icoana stareţei, mărturisindu-şi intenţia. Cu lacrimi de recunoştinţă, stareţa i-a mulţumit Domnului şi Preasfintei Fecioare. De atunci, sfânta Icoană a rămas la mânăstire şi reprezintă un obiect de mare evlavie.

Despre construirea mânăstirii. Se spune că Iustinian I, Împăratul Bizanţului, în timp ce străbătea Siria cu oştirile sale, fie în drum spre Ţara Sfântă, fie în timpul unei campanii militare împotriva perşilor, a sosit în acest deşert, unde şi-a aşezat tabăra. La puţin timp, au început să sufere de sete. Într-un moment de deznădejde, împăratul văzu o gazelă.

A început să o urmărească până când aceasta dădu semne de oboseală. Gazela s-a oprit pe un munte acoperit de pietre şi s-a apropiat de un izvor cu apă proaspătă, însă fără a-i da împăratului şansa de a o omorî. Dintr-o dată, s-a transformat în icoana Theotokos, ce radia o lumină puternică. Din icoană a ieşit o mână albă şi s-a auzit o voce: "*Nu, nu mă vei ucide, Iustinian, dar vei construi o biserică pentru mine pe acest munte*". Apoi, acea lumină stranie dispăru. Iustinian a povestit ceea ce văzuse şi ordonă să se întocmească imediat o schiță a bisericii. La ceva timp după această întâmplare, când arhitecții nu reuşeau să facă planul bisericii, Fecioara Maria – gazela – i-a apărut din nou lui Iustinian în vis şi i-a arătat cum trebuie să arate mânăstirea, a cărei protectoare va fi. Se spune că structura de bază a mânăstirii este aceea arătată de Fecioara Maria. Mânăstirea a devenit repede atât de cunoscută încât a fost clasificată ca al doilea loc de pelerinaj după Ierusalim iar maici din toate colțurile Siriei, Egiptului precum şi din alte zone ale lumii vin să viziteze

mânăstirea. Icoana sfântă El Chagoura a apărut la mult timp după ce mânăstirea a fost construită.

După ce s-a inchinat şi s-a rugat, Miriam s-a aşezat şi ea în strană lângă mine şi brusc m-a întrebat dacă nu aş vrea să vin în Siria, în vizită şi să locuiesc în casa ei unde ea stă cu părinţii şi astfel să poată să-mi arate biserica de acolo cu aceeaşi bucurie cu care îi deschisesem eu biserica de aici.

- „*Desigur că aş vrea ...din adâncul inimii ...doar că mi se pare un pic aventură. Ştii că între Israel şi Siria relaţiile nu sunt tocmai bune. Poate va fi nevoie de viză şi vom întâmpina greutăţi*"

- „*Vai maică!* – mă întrerupse simplu fata – *nu e în puterea noastră asta, dar Maica Domnului mari minuni*

săvârşeşte şi în zilele noastre. Doar cunoaşteţi ce fantastică minune a săvârşit Maica Domnului în 2004 la noi în Siria?!"

- „*Nu, nu cunosc...*" - i-am răspuns un pic nedumerită şi ruşinată de neştiinţa mea.

Şi spre bucuria mea după ce a scormonit din nou în geanta – minune, a scos la iveală o cărticică de rugăciuni (desigur în limba arabă) de unde a început să-mi citească acest text:

Panaghia Saidnaya - Siria

Minunea din Siria

În decembrie 2004, un arab saudit, musulman, s-a înfăţişat la mai multe agenţii de presă pentru a relata următoarea întâmplare de necrezut, care i s-a petrecut şi care i-a schimbat viaţa. Povestea aceasta a apărut la televiziune, la radio, pe internet, a circulat în ziare, reviste şi broşuri în întreaga Arabie Saudită, în Siria, Palestina şi în ţările vecine.

Acum câţiva ani, acel bărbat s-a căsătorit cu o musulmană foarte bogată, însă stearpă. Anii au trecut şi, în pofida tuturor străduinţelor şi a cheltuielilor medicale însemnate, făcute la mulţi doctori, au rămas fără copii. Părinţii lui i-au propus să se căsătorească cu o altă femeie, păstrându-o şi pe întâia sa soţie (legea locală îngăduie până la patru căsătorii concomitente).

Obosit, neliniştit şi deznădăjduit, bărbatul nu a primit sfatul părinţilor săi, ci a ales să plece în vacanţă cu soţia sa în Siria. Ajunşi acolo, au închiriat o limuzină şi un şofer care să îi poarte ca ghid în

călătoriile lor prin Siria. De-a lungul vacanţei, şoferul a observat că perechea saudită părea amărâtă, îndurerată, mâhnită. Deoarece devenise apropiat de pereche, şoferul i-a întrebat îngrijorat de ce sunt nefericiţi – poate pentru că nu sunt mulţumiţi de felul în care conduce excursia?

Perechea i-a mărturisit şoferului că pricina nefericirii lor este neputinţa de a avea copii. Şoferul, care era şi el musulman, le-a spus atunci că, în Siria, creştinii – şi anume creştinii ortodocşi – au o mânăstire numită ***Panaghia Saidnaya*** (nume compus dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă *Preasfânta* şi un cuvânt arab care înseamnă *Doamna noastră*) şi că mulţi oameni care nu pot avea prunci se îndreaptă către icoana ei făcătoare de minuni. Ei merg la mânăstire şi li se dă să mănânce din fitilul candelei care arde înaintea icoanei celei minunate. Iar apoi „Maria" creştinilor le dă cele ce doresc, după credinţa lor.

Însufleţiţi de emoţie, arabul saudit şi soţia sa i-au cerut şoferului să îi ducă la mânăstirea „Saidnaya" a „*Doamnei*

Creştinilor", spunând: „Dacă vom avea un copil, mă voi întoarce şi îţi voi da 20.000 de dolari SUA, iar mânăstirii 80.000 de dolari SUA". Astfel, s-au dus la mânăstire şi au făcut precum li s-a zis. Mai apoi, s-au întors la ei acasă şi după ceva vreme, femeia a fost găsită însărcinată. După câteva luni, a născut un băieţel minunat. A fost cu adevărat o minune a Doamnei noastre, de Dumnezeu Născătoarea.

Acum, de îndată ce soţia sa a născut, bărbatul saudit a vrut să se întoarcă în Siria, ca să-şi ţină făgăduinţele pe care le făcuse. La întoarcere, l-a sunat pe acelaşi şofer şi i-a cerut să îl ia de la aeroportul din Damasc. Însă şoferul era un om viclean şi rău, şi i-a convins pe doi prieteni ai săi să meargă împreună cu el la aeroport ca să îl ia pe bogatul arab saudit, să îi ia banii şi să îl omoare. Aşadar, l-au luat pe bogătaş de la aeroport, iar el, în timp ce conduceau, fără să îşi dea seama că plănuiseră să îl omoare, le-a spus prietenilor şoferului că le va da fiecăruia dintre ei 10.000 de dolari SUA.

Fiind ei tot nemulţumiţi, s-au abătut de la drumul către mânăstire şi au mers într-un loc pustiu, unde l-au omorât pe bărbatul saudit, apoi i-au tăiat capul şi celelalte părţi ale trupului său (mâinile şi picioarele) în bucăţi. Orbiţi de patimă şi copleşiţi de fapta groaznică pe care tocmai o săvârşiseră, au pus rămăşiţele bărbatului în portbagajul maşinii, în loc să le părăsească acolo. După ce i-au luat banii, ceasul şi tot ce mai avea, au purces să caute un alt loc pustiu pentru a scăpa de rămăşiţe.

Apoi, pe când se aflau pe autostrada naţională, maşina a făcut o pană şi s-a oprit în mijlocul drumului. Cei trei s-au dat jos ca să vadă ce se întâmplase cu motorul. Un trecător s-a oprit să îi ajute, însă ei, temându-se ca nu cumva să se descopere fapta lor cea groaznică, au spus că nu au nevoie de ajutor. Însă, în timp ce pleca, motociclistul în trecere a observat sânge picurând din spatele vehiculului, şi a chemat poliţia pentru investigaţii, căci întreaga scenă şi cei trei oameni

dădeau de bănuit. Poliţiştii au sosit şi, văzând sângele de sub maşină şi de pe asfalt, au ordonat deschiderea portbagajului.

Ei bine, atunci când au deschis portbagajul, dintr-odată!, bărbatul saudit s-a sculat, în chip vădit şi minunat în viaţă şi teafăr, zicându-le: „*Chiar acum această* ***Panaghia*** *a isprăvit să-mi coasă gâtul, chiar aici (şi le-a arătat zona mărului lui Adam), după ce mi-a cusut restul trupului*". Văzând aceasta, cei trei ucigaşi şi-au pierdut de îndată minţile – au înnebunit. Poliţia le-a pus cătuşele şi în timp ce erau purtaţi către un spital de nebuni, criminalii strigau că este cu neputinţă ca bărbatul saudit pe care îl omorâseră, decapitaseră şi măcelăriseră să mai fie în viaţă.

Sauditul a mers la un spital pentru a fi examinat de către doctori, iar aceştia au confirmat şi au întărit faptul că cusăturile erau făcute de puţină vreme, validând astfel această întâmplare minunată. Cusăturile erau, şi sunt încă, evidente. Atunci când sauditul a ieşit din portbagajul maşinii, părea a fi,

literalmente, făcut din nou (pus laolaltă), mărturisind într-una că **Panaghia** a pus la loc trupul său şi l-a înviat cu ajutorul Fiului ei.

Imediat după aceasta, arabul saudit şi-a chemat rudele în Siria, şi au mers toţi împreună la mânăstirea *Panaghiei Saidnaya*, dând laudă, slavă şi rugăciuni, iar în locul darului iniţial de 80.000 dolari SUA (pe care îl făgăduise), a dat 800.000 de dolari SUA pentru Născătoarea de Dumnezeu.

Astăzi, atunci când bărbatul acesta istoriseşte amănuntele acestei minuni copleşitoare, îşi începe povestirea cu cuvintele: *„Pe când eram musulman, mi s-au petrecut cele ce urmează...”* – ceea ce arată că nu mai este musulman, nici el, nici familia sa.

Această minune a covârşit cu înfricoşată surprindere toată lumea arabă – musulmană şi întreg Orientul Mijlociu.

Maicile și surorile mănăstirii Saydannaya din Ierusalim

Uluitor! Incredibil! Minunea aceasta, atât de potrivnică legilor firii umane, strivește, uimește și umilește pe cei ce pun înaintea lui Dumnezeu și a energiilor Sale necreate, logica lor, gândirea științifică și moartea ireversibilă.

Dar bucuria mea avea să fie dublată și de povestea fetiței Mariam. Și am aflat cu uimire că, micuță fiind, Mariam a întrebat-o pe bunica ei, într-o zi de Crăciun, despre Bunica Domnului Iisus Hristos. La început bunica lui Mariam a rămas uimită de întrebare, Mariam nu avea mai mult de cinci ani, dar apoi s-a pus pe povestit.

„*Am 25 de ani de când, datorită felului minunat în care bunicuța mea mi-a povestit despre Iisus Domnul nostru și despre rudele Sale după trup, am dorit să ajung în Țara Sfântă și să mă închin icoanei Bunicii Maicii Domnului*" - îmi spuse Mariam și ochii i se umplură de lacrimi. Eram amândouă în fața icoanei noastre dragi. Cu mare evlavie

făcurăm împreună închinăciuni la Bunica şi ne rugarăm în lacrimi fiecare pentru sufletele noastre zbuciumate, dar şi pentru sufletele bunicuţelor noastre care avuseseră meritul de a ne sădi sămânţa credinţei exact atunci când era mai uşor şi mai simplu de pătruns în mintea şi inima unui om – copilăria.

Probabil că trecuse ceva vreme de când stăteam amândouă cuprinse de gânduri şi rugăciuni, în faţa icoanei, când uşa bisericii se deschise şi pe rând intrară o parte din măicuţele noastre românce din mânăstire: maica **Maria**, maica **Xenia**, maica **Antuza**, sora **Viorica**, sora **Ştefania**.

Uitasem că a doua zi aveam liturghie arhierească şi măicuţele veniseră să pregătească biserica şi să o împodobească. Ne-am bucurat împreună căci Mariam a acceptat pe loc să ne ajute. În timp ce trebăluiam prin biserică am profitat să le prezint pe măicuţele românce. Am început desigur cu cea mai veche dintre ele, cu maica **Maria** care a ajuns în Ţara Sfântă în 1985. „Mult respect şi admiraţie am pentru măicuţa aceasta" i-am spus eu lui

Mariam. Aveam chiar un nod în gât, povestind prin câte încercări, greutăți, prigoane şi mai ales boli fizice, a trecut maica Maria în cei 8 ani cât a slujit în pustia Iordanului, la mânăstirea Sfântul Gherasim. Dar tot de la ea ştiu ce multă mângâiere a primit din parte Maicii Domnului, a Sfinților şi a Îngerilor ce i-au ocrotit viața pe toată perioada de „încercare". A fost, este şi va fi întotdeauna un model demn de luat în seama pentru răbdare în dureri şi suferințe fizice şi pentru discernerea „duhurilor vremurilor".

Urmează desigur cei „doi sateliți" ai mei, vorba mamei mele (aşa le numea ea pe prietenele care se roteau în jurul vieții mele). Nu o să am niciodată fapte şi cuvinte suficiente să-I mulțumesc Domnului că mi le-a scos în cale pe sora **Viorica** şi maica **Xenia**. Fiecare cu talantul ei, cu mijloacele ei de a face bine şi a împlini voia sfântă a Domnului, m-au ajutat enorm în toată perioada de început a luptei mele de a mă „aşeza în Ierusalim". Spun „aşeza", pentru că această aşezare nu este numai fizică, într-o mânăstire, dar şi în

dragostea, pacea şi bucuria ce vin în sufletul fiecărui creştin care caută **unirea cu Hristos.** În cei 10-12 ani care au trecut, de când locuim împreună şi participăm împreună la viața creştin–ortodoxă din Cetatea Ierusalimului, am avut bucuria să înțeleg că nu e totul pierdut, că încă mai există suflete pereche, care voiesc să se dăruiască până la jertfa supremă, acea jertfă numită de Mântuitorul Hristos în Joia dinaintea Răstignirii, ca cea mai mare în fața Domnului... **aceea de a-ți da şi viața pentru un prieten,** pentru ca să câştige Împărăția Cerurilor şi Pacea lui Hristos.

„Da, dragă Mariam, să ştii că în timp ce voi în Siria vă înfiorați când auziți cuvântul Israel sau Ierusalim – din cauza conflictelor ce încă se mai petrec la granița celor două țări – aici, în Cetate, se petrec adevărate minuni, atât cu oamenii locului cât şi cu cei nou veniți care vor să se mântuiască, încât multe cazuri de închinători, pelerini de o săptămână, aşa ca tine, au sfârşit **seduşi de iubirea cea mare a lui Hristos** şi au rămas până la moarte aici.

Aşa este şi cazul cu sora **Ştefania**, această fetiţă dulce (între noi fie vorba, nu mai e de mult la vârsta când i se poate spune fetiţă, ci doar aspectul ei şi curăţia ei sufletească mă îndreptăţesc să-i spun surorii Ştefania – fetiţă). Aceasta îmi aminteşte cu multă duioşie de fetiţa mai marelui Sinagogii Iair, pe care Mântuitorul o ridică din moarte cu cuvintele celebre TALITA KUMI - „Fetiţo scoală-te!”.

Probabil că aşa i-a şoptit Domnul în inimă şi surorii Ştefania când a sosit aici ca pelerină pentru câteva zile şi... au trecut de atunci aproape 20 de ani... şi ea s-a „sculat” şi Îi slujeşte cu multă dragoste şi râvnă, îngrijind de curăţenia Bisericii Sfântului Mormânt şi a Bisericii Golgotei de aproape 10 ani.

Am lăsat la sfârşit prezentarea maicii Antuza, pentru că este un exemplu deosebit pentru orice om rătăcit al zilelor noastre atât de tulburătoare. Maica Antuza are două calităţi foarte necesare zilelor noastre: un suflet şi o fire pline de râvnă şi dragoste înfocată pentru OM şi Dumnezeu, şi o lumină - pe care i-a strecurat-o Domnul în suflet în

zilele de mari sărbători. Maica Antuza a privit viața şi lumea cu tot ce o înconjură **numai prin Lumina Sfântă dăruită de Sfântul Mormânt** – şi a înțeles că suntem în perioada de mărturisire a credinței şi dragostei în Hristos din orice timp, loc sau țară. Este o mare luptătoare împotriva oricărei forme de sclavie spiritualo-politico-economice de care e foarte conştientă că a cuprins întregul glob pământesc.

,,Şi iată, dragă Mariam, cum Bunul Dumnezeu a ştiut mai înainte care sunt hibele sufleteşti şi trupeşti ale ființei mele şi mi-a trimis ,,om pe calea spre Împărăție", aceste măicuțe şi fiecare cu puținul ei au făcut ca ,,aşezarea mea" în Saydannaya să fie întru totul aşa cum L-am rugat eu pe Domnul când citeam în fiecare zi la mormântul proorocului David, psalmul care zice: ,,***Lasă-mă să mă odihnesc mai înainte de a mă duce şi a nu mai fi***".

Prin calitățile lor şi cu prezența Darului Duhului Sfânt am reuşit să depăşesc multe ispite, încercări, tulburări pe care satana cred că mi le pregătise încă din ziua

botezului, când se înfiripase în inima mea *„dorul de Ierusalim”*.

Într-adevăr, pot să recunosc că nicăieri în lume nu m-am „odihnit” mai mult ca aici în mănăstirea Saydannaya, ca „în poalele bunicii”.

Când am terminat de curățat sfeșnicele din biserică, am terminat și eu prezentarea măicuțelor și am privit-o pe Mariam care era cu fața scăldată în lacrimi în fața icoanei Bunicii Maicii Domnului. Ne-am retras un pic ca să o lăsăm să-și spună păsul și of-ul grabnic mijlocitoarei către Ceruri, care este Bunica Maicii Domnului. Când s-a ridicat de la icoană, noi eram deja așezate la strană și am invitat-o și pe ea ca să facem repetiție pentru a doua zi și i-am promis că la sfârșit vom cânta și mult îndrăgitul canon de rugăciune către Bunica Macii Domnului.

Bunica Maicii Domnului

Paraclis

către Sfânta şi slăvita Maria,

Bunica Născătoarei de Dumnezeu,

care se numeşte şi Mariam sau, ebraiceşte, Miriam

După binecuvântarea preotului se rosteşte psalmul 142, apoi cântăm *Dumnezeu este Domnul* pe glasul al 4-lea

Tropar, glasul al 4-lea,
Podobie: *Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...*

Pe a Născătoarei de Dumnezeu Bunică, de la care Născătoarea şi-a primit întru tot cinstitul nume, toți credincioşii cu râvnă să o lăudăm, pe Maria, soția cucernicului preot Matan şi maica a trei preacinstite fiice ca pe o caldă scăpare a celor bine-credincioşi, mângâiere şi acoperământ şi întărire.

Slavă... acelaşi tropar (sau al hramului)

Şi acum... (al Născătoarei de Dumnezeu):

Niciodată nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, a spune puterile tale, noi nevrednicii, că de n-ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi? Cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, căci tu pururea mântuieşti pe robii tăi din toate nevoile.

Psalmul 50

Canonul, glas al 8-lea,

Al cărui acrostih, la greci, este: *Cad înaintea Mariei, Bunica Născătoarei de Dumnezeu. Al lui H(aralambie)*

Alcătuire a imnografului Haralambie Busia

Cântarea I

Irmos: *Apa trecând-o ca pe uscat...*

Lăudând cu evlavie pe [Sfânta] Maria, cinstita bunică a Născătoarei de Dumnezeu celei singure curate, primim ocrotirea, ajutorul şi vegherea ei.

Marie, a Născătoarei de Dumnezeu bunică, pe toţi cei ce se închină cinstitei tale icoane din Ierusalim arată-i locuitori ai Împărăţiei cerurilor.

Şterge picăturile lacrimilor noastre, Marie, cu ştergarul rugăciunilor tale, ceea ce eşti bunică cinstită Născătoarei de Dumnezeu, precum şi Elisabetei, maica Înaintemergătorului.

Al Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, pe noi, cei ce ne aflăm în umbra şi în negura necazurilor, învredniceşte-ne a vedea chipul cel cinstit al Fiului tău, în locaşurile cele cu totul luminate ale cerului.

III

Irmos: *Doamne, Cel ce ai făcut…*

A Anei Maică sfântă, ceea ce a născut pe Prunca Născătoare de Dumnezeu, şi a cinstitei Sovi, Bunica Înaintemergătorului şi Botezătorului lui Hristos, Marie, cinstită, curată şi întru tot bună, sfinţeşte pe cei ce se închină ţie.

Ca pe o comoară dumnezeiască şi odor nejefuit, mânăstirea Seidanaia are cinstitul tău chip, vestită Marie, Bunică a Născătoarei de Dumnezeu, pe care sărutându-l ne umplem de bucurie.

Nu înceta miluind pe cei ce se sârguiesc la tine cu credinţă şi sărută icoana ta cea izvorâtoare de har, Marie cu chip dumnezeiesc, bunică a Născătoarei de Dumnezeu, a celei ce a născut pe Domnul, Cel cu totul Milostiv.

Al Născătoarei:

Fii mie arătătoare a căii către cereştile suişuri şi către locaşurile veşnicei bucurii, Preacurată Maica lui Dumnezeu, pentru rugăciunile bunicii tale Maria, o, Stăpână, mântuirea lumii.

Stihiri:

Marie, cinstită bunică a Curatei Maici a lui Dumnezeu, sfinţeşte şi binecuvintează pe cei ce aleargă la tine şi se închină cu credinţă chipului tău.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul

cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Urmează ectenia, apoi:

Sedealna, glas 2, podobie: *Ocrotire caldă...*

De Dumnezeu slăvită Marie, bunică a Curatei Fecioare, ceea ce ai fost soţie preotului Matan, cu bucurie te cinstim, strigând: Împreună cu Ana şi cu Elisabeta roagă pe nepotul tău, Hristos, pentru toţi cei ce te cinstesc.

IV

Irmos: *Auzit-am, Doamne...*

Ceea ce ai strănepoţi pe Domnul Dumnezeu-Omul şi pe Înaintemergătorul, împreună cu mamele lor roagă-te, Bunică Marie, pentru cei ce te laudă.

De cuget ceresc umple, Marie, pe cei ce te laudă ca pe o bunică a Născătoarei de Dumnezeu, ceea ce ai făcut ceresc neamul pământenilor.

Călăuzeşte pe cei ce scapă la tine, Marie, pe căile deplinătăţii întru Hristos - Cinstitul tău Strănepot -, Cel ce singur poate a mântui pe cei muritori.

Al Născătoarei:

Nu încetăm, Stăpână, a mări mulțimea minunilor tale şi ocrotirea ta cea pregătită [nouă], prin care acoperi poporul purtător al numelui lui Hristos*.

V

Irmos: *Luminează-ne pe noi...*

Cu strălucite laude şi cântări te încununăm, bunică a Curatei Fecioare, de Dumnezeu luminată Marie, păzitoarea celor ce te cinstesc.

Primeşte cererile noastre, dumnezeiască Marie, ale celor ce te cinstim ca pe o rădăcină de bun neam a Înaintemergătorului şi a lui Hristos Cel cu totul îndurat.

Izbăveşte de primejdii, de dureri şi de necazuri pe cei ce scapă la tine, bună Marie, maică a Anei, Bunica Domnului.

Al Născătoarei:

Cei ce suntem închinători în Țara Sfântă, sărutând cu evlavie icoana ta, Marie, bunică a Născătoarei de Dumnezeu, ne umplem de har.

* Poporul creştin. Cuvântul „creştin" vine de la cuvântul Hristos. Ucenicii lui Hristos au fost prima dată numiți „creştini" în Antiohia, în primul secol

VI

Irmos: *Rugăciunea mea...*

Mijlocitoare fierbinte te avem către Hristos, Strănepotul tău, Marie, bunică cinstită a Elisabetei şi a Născătoarei de Dumnezeu, noi, cei ce sărutăm acum cu credinţă icoana ta din preacinstita mânăstire Seidanaia.

Soţie a lui Matan, Bunică a maicii lui Hristos şi a Înaintemergătorului Său, Marie, ceea ce eşti cu totul milostivă, nu înceta a-L face milostiv pe Iisus Strănepotul tău Dumnezeu-Omul, către noi, cei ce te cinstim cu stăruinţă.

Fiind noi învăluiţi de necazurile vieţii, de strâmtorări şi de chinuri, alergăm cu credinţă, Marie, la ocrotirea şi la sprijinul tău cel gata, străbunică întru tot lăudată a Cuvântului lui Dumnezeu, a Celui ce a dăruit lumii înviere.

Al Născătoarei:

Fecioară, Maică a lui Dumnezeu, celor războiţi cumplit dăruieşte-le înţelegere şi pace, ceea ce ai născut mai presus de fire pe Începătorul păcii, Cuvântul Celui

Preaînalt şi ai îndepărtat de la noi, cu strălucirile tale, negura dezbinării.

Stihiri:

Marie, cinstită bunică a Curatei Maici a lui Dumnezeu, sfinţeşte şi binecuvintează pe cei ce aleargă la tine şi se închină cu credinţă chipului tău.

Preacurată, care negrăit ai născut prin cuvânt pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-L ca una ce ai îndrăznire de maică.

Urmează ectenia, apoi:

Condac

Glas 2, podobie: *Cu sângiurile tale…*

Noi, cei cumplit primejduiţi, cerând fierbinţile rugăciuni ale străbunicii lui Dumnezeu, Maria, strigăm: ceea ce eşti rădăcină întru tot cinstită a lui Iisus, învredniceşte-ne pe noi să înflorim virtuţile cele ce sunt flori bine-înmiresmate.

Prochimen, glas 4:
Bucurați-vă, drepților, întru Domnul, celor drepți se cuvine laudă
Stih: Fericiți sunt toți cei ce se tem de Domnul.

Evanghelia de la Luca (VIII, 16-21) [caută sâmbătă în săptămâna 23 după Cincizecime]

Slavă... glas 2:

Pentru rugăciunile străbunicii tale celei dumnezeiești, Milostive, curățește mulțimea greșelilor mele.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...

Stihira, glas 6, podobie: *Toată nădejdea punându-și...*

Floare luminată a credinței, Marie întru tot lăudată și dumnezeiască, străbunică a lui Dumnezeu, împreună cu cele trei

fiice ale tale şi cu nepoatele tale - de Dumnezeu cugetătoarea Elisabeta, maică a cinstitului Înaintemergător, şi cu Maica lui Dumnezeu cea curată - acoperă şi păzeşte şi ajută şi sfinţeşte şi umple totdeauna de daruri pe cei ce primesc ale tale rugăciuni cinstite şi fără şovăire aleargă la ocrotirea ta în viforul vieţii.

Preotul: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul tău...

VII

Irmos: *Tinerii, cei ce au mers...*

Cu stropirea rugăciunilor tale sfinţeşte pe toţi cei ce aleargă la harul tău, Marie, maică a Sfintei Ana, şi pe cei ce îţi cântă luminat, ca uneia ce eşti bucurie celor bine-credincioşi şi ajutor şi acoperământ.

Floare a dumnezeieştii credinţe, de mirt izvorâtoare, Marie, ceea ce ai îndulcit cetele bine-credincioşilor cu mireasma cea de negrăit a vlăstarelor pântecelui tău, umple-ne pe noi de buna mireasmă a dumnezeieştilor tale rugăciuni.

Curățire cere, Marie, pentru toți cei ce ți se roagă și se închină sfintei tale icoane din Ierusalim, care își închide ochii, ca să nu vadă cumplitele noastre fărădelegi.

Al Născătoarei:

Cu apele curate ale rugăciunilor tale către Unul-Născut Fiul tău, de Dumnezeu Născătoare, întru tot binecuvântată, curățește de întinăciunea greșealelor și de patimile cele purtătoare de durere pe cei ce luminat te laudă în veci.

VIII

Irmos: *Pe Împăratul*...

Dezleagă negura greșealelor noastre, Marie, cu fulgerele întru tot luminatelor tale rugăciuni către Dătătorul de Lumină, Fiul nepoatei tale.

Maică a Soviei, care a născut pe Elisabeta, dumnezeiasca maică a Înaintemergătorului, limpede arată mie căile pocăinței.

Din tot felul de primejdii izbăvește-i pe cei ce te laudă și sărută dumnezeiasca ta icoană, străbunică a Celui Preaînalt, Marie.

Al Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ale noastre rugăciuni de cerere degrabă le du Fiului tău, Celui ce mântuieşte din moarte neamul nostru.

IX

Irmos: *Cu adevărat Născătoare...*

Ocroteşte, Marie, pe toţi cei ce poartă numele lui Hristos şi călăuzeşte pe calea mântuirii pe cei ce cu credinţă aleargă la folosinţa ta.

Deschide ochii celor ce ţi se roagă, Marie, ca să vadă pururea cele ce sunt de folos sufletesc celor ce se închină chipului tău izvorâtor de har.

Ca pe o moştenitoare a cerurilor lăudându-te toţi, Marie, te rugăm cu căldură: arată-i locuitori ai raiului pe cei ce aleargă la tine.

Al Născătoarei:

De darurile Fiului tău, Dumnezeu-Omul, umple inimile noastre, Fecioară, ale celor ce te lăudăm în psalmi şi în cântări, Maică Născătoare de Dumnezeu.

Cuvine-se cu adevărat...

Apoi aceste megalinarii:

Bunică întru tot cucernică a Născătoarei de Dumnezeu, soție sfântă a cinstitului preot Matan, maică a Anei, a Mariei și a Soviei, acoperă, Marie, pe toți cei ce te măresc.

Închinându-ne toți cu evlavie chipului tău celui din slăvita mânăstire Seidanaia, cerem dumnezeiescul tău acoperământ, Marie, vestită strămoașă a Născătoarei de Dumnezeu.

Bucură-te, ceea ce mijlocești cu stăruință la Hristos, Strănepotul tău cel Dumnezeiesc și Răscumpărătorul tuturor muritorilor, Marie, de trei ori fericită, ca să ne dăruiască nouă ajutor, putere și întărire.

Deschide ochii sufletului casnicilor tăi, ca să vadă cu adevărat cele spre mântuire, de Dumnezeu luminată Marie, Bunica Născătoarei de Dumnezeu, ceea ce deschizi ochii în icoana ta.

Viață pașnică dăruiește celor ce vin către tine și te laudă fără șovăire, cucernică Marie, străbuna Celui Preaînalt, a Celui singur Începător al păcii și Atotțiitor.

Curăţeşte întinăciunea patimilor noastre, Marie, cu apele rugăciunilor tale şi cu isopul mijlocirilor tale către Strănepotul tău, Dumnezeu-Omul, Cel ce ridică păcatele lumii.

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece Apostoli şi toţi Sfinţii, cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciune ca să ne mântuim noi.

Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru...

Apoi troparul, glasul al 5-lea, podobie: *Pe Cuvântul Cel împreună...*:

A Născătoarei de Dumnezeu bunică, Marie întru tot cinstită, maică a Anei, a Soviei şi a Mariei, roagă fierbinte pe Strănepotul tău, Hristos, să trimită celor ce te laudă pe tine mulţimea îndurărilor şi râul milei, ca o mijlocitoare dumnezeiască a lumii, ca bine să călătorim pe calea cea dreaptă şi mântuitoare.

Ectenie şi otpust, după care, în vreme ce ne închinăm icoanei Sfintei, cântăm

Stihira, glas 2, podobie: *Când de pe lemn...*:

Maică a Anei, adică a bunicii lui Hristos, de Dumnezeu purtătoare Marie, noi, mulţimile credincioşilor, sărutând cu dor sfântul tău chip, stăruitor te rugăm: ceea ce ai dumnezeieşti strănepoţi pe Înaintemergătorul şi pe Dumnezeu-Omul, păzeşte şi binecuvintează şi izbăveşte de toată meşteşugirea celui înşelător pe cei care din cuget curat te laudă pe tine.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi...

Toată nădejdea mea...

- „*E prima dată în viața mea când aud acest minunat canon*" ne-a spus Mariam cu ochii înlăcrimați.

- „*Da,* i-am răspuns eu la fel de emoționată, *și eu am o mare bucurie când îl cântăm*". I-am mărturisit intenția de a încerca să găsesc un traducător bun și să-l facem cunoscut și în România, iar ei i l-am dăruit în limba greacă, după ce ne-a mărturisit că de 10 ani vorbea limba greacă și se spovedea la un duhovnic al unei biserici grecești din Siria.

Mariam a plecat a doua zi în Siria, iar de atunci ne revedem cu multă bucurie în fiecare an la sărbătorile de Paști.rm:

În tot răstimpul acesta de aproape 20 de ani petrecuți de mine în Țara Sfântă, multe astfel de mărturii impresionante am aflat și am cunoscut multe suflete zbuciumate, cărora liniștea și mângâierea Bunicii Maicii Domnului le-au trezit amintiri de mult uitate, din copilăria alături de bunicii lor.

„Iar Iisus (...) le-a zis: Lăsați copii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu.

Adevărat zic vouă: cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea.

Și luându-i în brațe i-a binecuvântat, punându-Și mâinile peste ei" - Marcu 10.14-16

Să ne străduim dar, să nu alterăm în noi ceea ce Dumnezeu a sădit în sufletele noastre ca o comoară de mare preț.

Şi cum să facem aceasta în haosul acestei lumi? ar întreba orice sceptic necredincios.

Răspunsul îl aflăm în finalul catismei I din psaltirea Proorocului David:

„Ce este omul că-Ți amintești de el? Sau fiul omului că-l cercetezi pe el?

Micșoratu-l-ai pe dânsul cu puțin față de Îngeri, cu slavă și cu cinste l-ai încununat pe el".

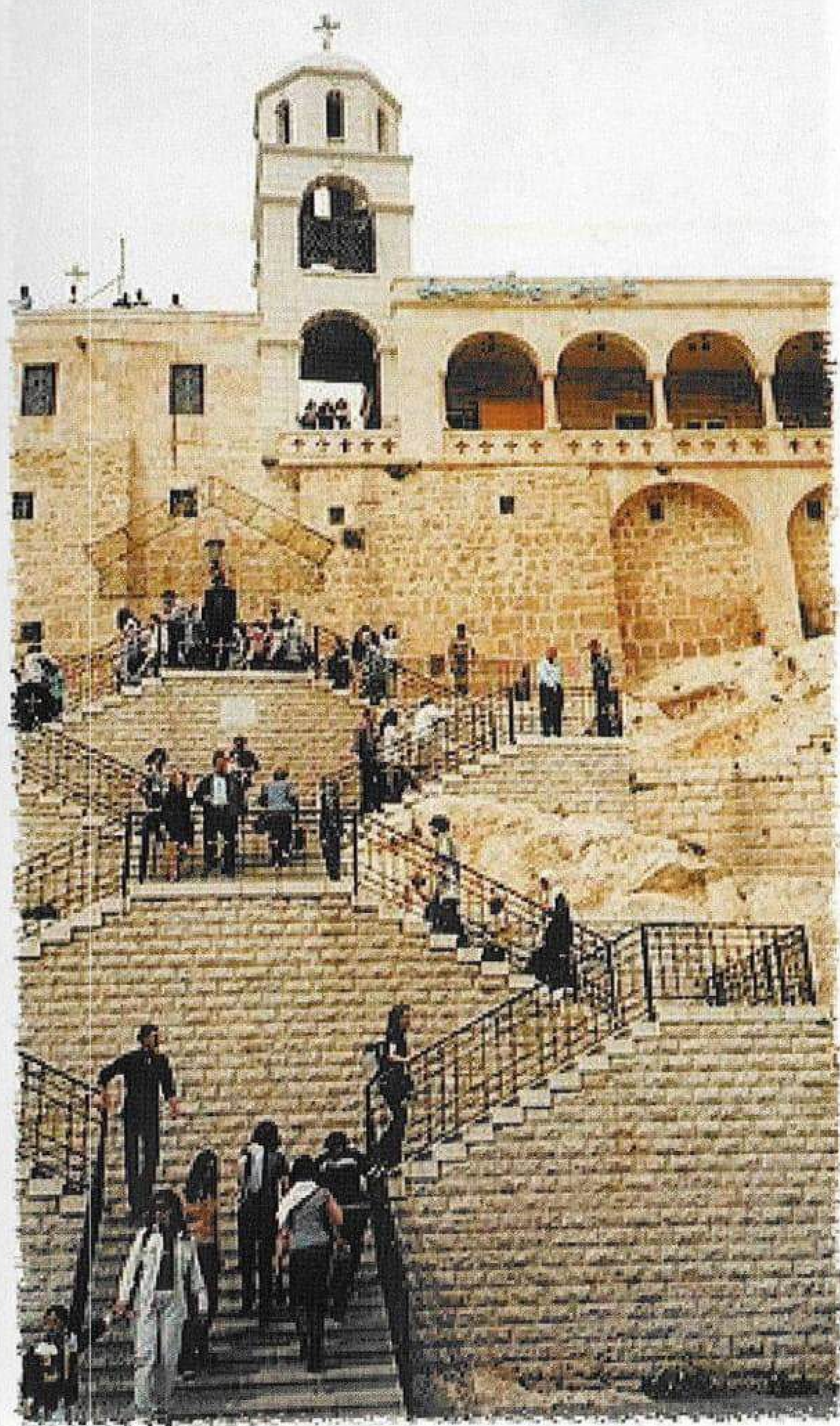
Cuprins

Bunica Maicii Domnului de la Ierusalim

Maica Domnului de la Mănăstirea Saidnaya - Siria

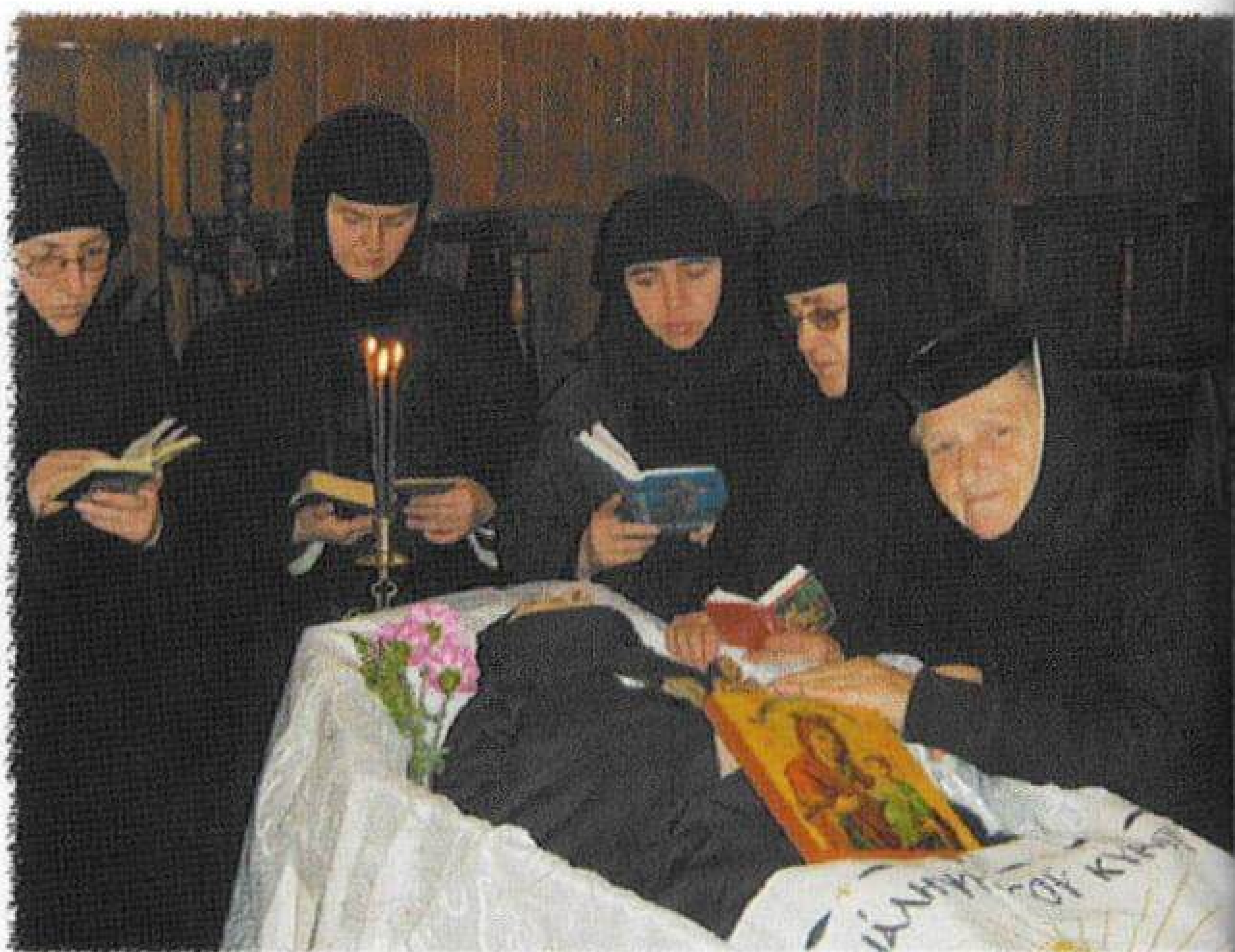
Mănăstirea Saidnaya - Siria

Liturghia arhierească la Mănăstirea *Saydannaya* din Ierusalim

Intrare în biserica Mănăstirii *Saydannaya* Ierusalim

Curticica unde ne „odihnim" sufleteşte şi trupeşte în răstimpuri

Maica Maria în drum spre mult doritul ei Mire, însoţită de cântările măicuţelor

Maica Maria grăbindu-se la liturghie, spre braţele Bunicii

Maica Kiriaki printre florile din fața chiliei

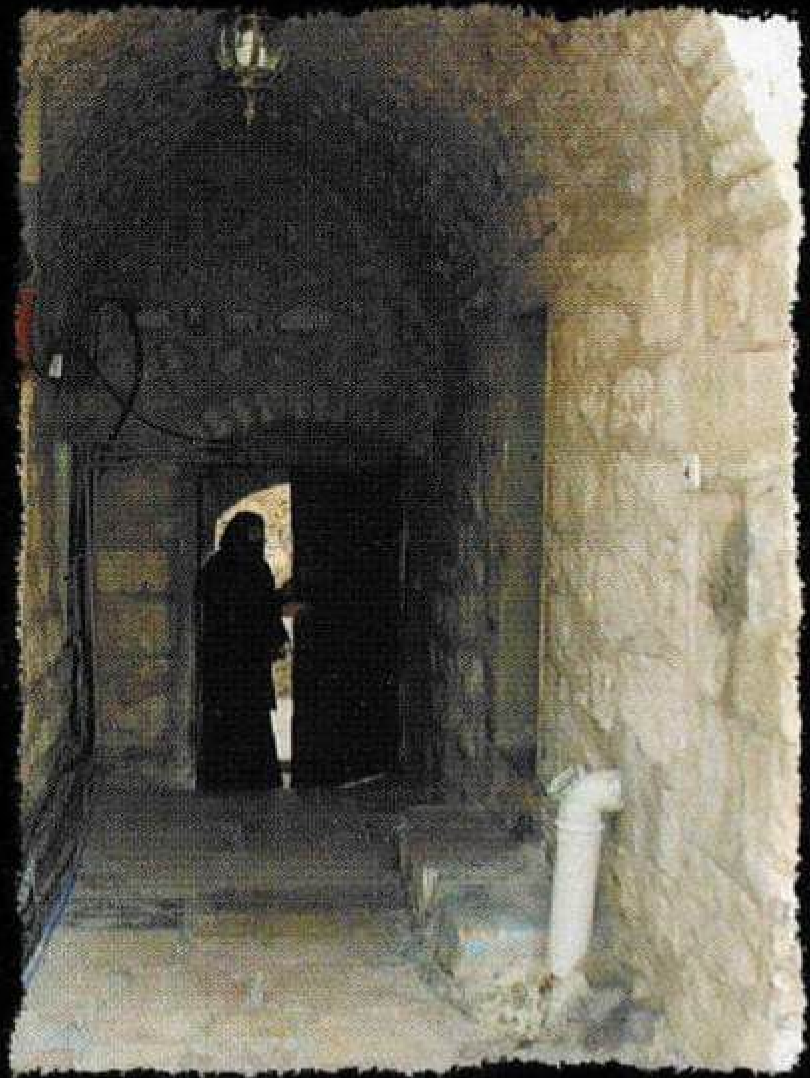
Maica Xenia uitându-se cu nostalgie la primul loc de nevoință din Saydannya

Intrarea în mult dorita mea chilie

Sora Viorica mereu pregătita de a da o mână de ajutor surorilor întru Hristos şi pelerinilor români

Cine nu se gândește cu nostalgie la dragostea bunicii, la „dragostea dintâi" a copilăriei?! În mijlocul acestei lumi egoiste, cine nu tânjește după brațele bunicii?! Pare imposibil, dar... Bunica Maicii Domnului poate fi bunica ce aduce mângâiere tuturor celor ce caută pacea inimii, pacea lui Hristos. Cine are „dor de bunica" și de pacea inimii e bine să citească paraclisul Bunicii Maicii Domnului și toți credincioșii cu râvnă să o lăudăm: *„Șterge picăturile lacrimilor noastre, Marie, cu ștergarul rugăciunilor tale, ceea ce ești bunică cinstită Născătoarei de Dumnezeu, precum și Elisabetei, maica Înaintemergătorului"*.

ISBN 978-973-1981-14-7